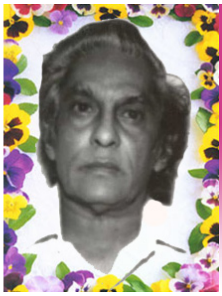

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు ఆ5 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి 'కౌముది' కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(గత సంచిక తరువాయి)

7

డైరీలో రాసుకున్న వివరాలను టెలీఫోనులో చదివి వినిపించేందుకు రాజు జేబులోంచి డైరీ తీసి, టార్చి వెలిగించాడో లేదో, వెనక లీలగా అలికిడి అయింది. రాజు చటుక్కున వెనక్కు తిరగబోయాడు, కాని అప్పటికే ఆలస్యం అయింది. చీకట్లో ఒక చెయ్యి తనమీదకు రావడం కనిపించింది. మరుక్షణం అతనికి స్పృహపోయింది. కుప్పలా కూలిపోయాడు. క్రింద పడిన వెంటనే అతనికి తిరిగి స్పృహ వచ్చింది. తల పక్కకు తిప్పడంవల్ల దెబ మాడుమీద కాకుండా పక్కకు తిప్పడంవల్ల దెబ్బ మాడుమీద కాకుండా పక్కకు తగిలింది. పిస్తోలు పిడితో కొట్టాడు.

తను కిందపడగానే ఇద్దరు ఆజానుబాహులు బూత్‌లోకి రావడం చూశాడు. ఒక పక్క తల వేయిముక్కలు అవుతున్నట్లు బాధ. మరొక పక్క వాళ్ళచేతికి చిక్కిపోతున్నాననే బెంగ. తను లేచి వాళ్ళతో పోట్లాడడానికి అవకాశంలేదు. టెలిఫోనుబూత్ చిన్నది. తను కదిలాడా ఈసారి తలమీద గట్టిగా కొడతారు.

రాజు తెలివైన పనిచేశాడు. ఆ మొదటి దెబ్బకే స్పృహ పోయినట్టు నటించి, జీవచ్ఛవంలా ఉండిపోయాడు.

"కొంపతీసి గట్టిగా కొట్టావా ఏమిటి? మనిషిలో చలనం లేదు." అన్నాడు రహస్యంగా ఒకతను.

"గట్టిగానే కొట్టాను కానీ ప్రాణం పోలేదులే" అన్నాడు రెండో మనిషి రాజు ముక్కు దగ్గిర చెయ్యిపెట్టి శ్వాస ఆడుతుందో లేదో చూసి.

టెలిఫోను హుక్ మీద పెట్టి ఒకతను తలా, రెండో అతను కాళ్ళు పట్టుకుని బయటకు మోసుకువెళ్ళారు రాజుని. అంతా చకచక జరిగిపోయింది. తను తన్నుకుని విదిలించుకుని, పారిపోవడానికి అవకాశాలు ఆలోచించాడు రాజు. ఒక కన్ను కొంచెంగా తెరిచి చూశాడు. ఇద్దరి చేతుల్లోనూ పిస్తోళ్ళున్నాయి. ఇద్దరూ బలశాలులు. అందువల్ల రాజు స్పృహ తప్పినవాడిలా నటించాడు.

ఒక పెద్ద కారులో వెనక సీటుకింద రాజును పడుకోబెట్టారు. ఒకతను డ్రయివర్ సీటులో కూర్చున్నాడు. రెండోమనిషి వెనకసీటుమీద రాజు పక్కనే కూచున్నాడు. "కాగితం పెట్టడం మర్చేపోయాను" అంటూ డ్రైవింగ్ సీటులో అతను దిగి వెళ్ళి ఒక నిముషంలో తిరిగివచ్చి కారెక్కి స్టార్ట్ చేశాడు.

రాజు కళ్ళుమూసుకుని చలనం లేకుండా పడివున్నాడు. తను ప్రతికక్షులచేతికి చిక్కాడు కనుక ఈ అవకాశం తీసుకుని ప్రతికక్షుల్ని గురించి వీలయినంత తెలుసుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. కారు ఎన్నిసార్లు, ఎటువేపు తిరుగుతోందో జ్ఞాపకం పెట్టుకుంటున్నాడు.

ఇరవై నిమిషాలు కారు ప్రయాణం చేసింది. కారులో ఆ ఇద్దరూ ఆ ఇరవై నిమిషాలూ ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడుకోలేదు. ఉన్నట్లుండి కారు ఆగింది.

"లేచాడా?" అడిగాడు డ్రయివర్ సీటులో ఉన్న అతను. రెండో అతను ఒంగి రాజుని కదిల్చి చూశాడు. "ఉహూ!" అన్నాడు.

"అయితే మళ్ళీ మొయ్యవలసిందేనా?" అంటూ డ్రయివర్ సీటులోంచి దిగివచ్చి, వెనక తలుపు తెరిచి, రాజు కాళ్ళు పట్టుకుని లాగాడు. వెనక సీటులో ఉన్న అతను రాజు భుజాలు పట్టుకుని ముందుకు తోశాడు.

రాజుని కారులోంచి బయటికి లాగారు. రాజు ఓరకంటితో ఒకసారి చుట్టూ చూశాడు. చాలా పెద్దతోట. గుబురుగా చెట్లు, పూల మొక్కలు కనిపించాయి. దూరంగా ప్రహరీగోడ తెల్లగా కనిపిస్తోంది. ఇంకోవైపున ఇరవై గజాల దూరంలో ఒక పెద్ద బంగళా కనిపించింది. ఆ బంగళాలో మేడమీద గదుల్లో మాత్రం మసకగా దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

ఇక తాత్సారం చేస్తే మంచిది కాదని నిశ్చయించుకున్నాడు రాజు. ఒకసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చాడు. కండలన్నిటినీ బిగదీశాడు. బలాన్నంతటినీ కూడదీశాడు. బిగించిన ఉక్కుతీగెలా తయారయింది అతని శరీరం.

ముందు కాళ్ళు పట్టుకుని నడుస్తున్న అతన్ని గట్టిగా నడుంలో తన్నాడు. సరిగా అప్పుడే క్షణం కూడా తేడా లేకుండా గుప్పిట బిగించి బలంకొద్దీ భుజాలు పట్టుకున్న మనిషి పొట్టలో గుద్దాడు.

కాళ్ళు పట్టుకున్న మనిషి అయిదు గజాల దూరంలో రాజు తన్నిన తన్నుకి బోర్లాపడ్డాడు. భుజాలు పట్టుకున్న మనిషి ఒక్క గావుకేకపెట్టి నేలమీద కూలాడు రాజు క్షణం ఆలస్యం చేయలేదు. వెనక్కి తిరిగిచూడలేదు. ఆ ఇద్దరూ ఏమయ్యారో అతనికి పట్టలేదు. ప్రాణం కోసం పరిగెత్తాడు - వాయువేగంతో పరిగెత్తాడు - పూల మొక్కల్లోకి - చెట్లనీడల్లోకి - పొదల వెనకాలకు - తెల్లని ప్రహరీ గోడ దగ్గరకు - పరిగెత్తాడు.

8

రాత్రి పదిగంటలు దాటింది. యుగంధరు వల్లభాయి పార్కునుంచి బయలుదేరి చకచకనడుస్తున్నాడు. రాజు ఏమయ్యాడో అనేదే అతని మనస్సులో ఉన్న ఆలోచన. ఆ ఆలోచనకి అడ్డంగా అతని మనస్సులో ట్రంకు పెట్టె, ట్రంకు పెట్టెలో శవం గురించిన ఆలోచనలు

వస్తున్నాయి. తను ఇప్పుడు ఆదుకోకపోతే రాజుని కూడా అదే స్థితిలో చూస్తాడేమో! ఆ దర్జీ కొట్టుకీ, ప్రతికక్షులకూ చాలా సంబంధం ఉంది. కమీషనర్‌కు ఫోను చేసి, పోలీసు సిబ్బందిని పిలిపించి దర్జీ కొట్టుమీద దాడి జరిపి సోదా చేద్దామా అనే ఆలోచన కలిగింది. వెంటనే ఆ ఆలోచన మానుకున్నాడు. ప్రతికక్షులు అంత తెలివిమాలినవారు కారు. రాజుని అక్కడ అట్టే పెట్టరు. తను ఒంటిగా వెళితేనే ప్రతికక్షులు అంత తెలివిమాలినవారు కారు. రాజుని అక్కడ అట్టే పెట్టరు. తను ఒంటిగా వెళితేనే ప్రతికక్షుల రహస్యాలు కనుక్కొని, రాజును రక్షించేందుకు అవకాశాలు ఎక్కువ ఉంటాయి.

హారన్ బీ రోడ్ మీదున్న హుస్సేన్ దర్జీ షాపు దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. ఆ షాపు దగ్గర వీధిదీపం లేనందువల్ల చీకటిగా ఉంది. కిందవున్న షాపులన్నీ మూసి ఉన్నాయి. వీధిలో కూడా అట్టే జనసంచారం లేదు. రెండుసార్లు యుగంధర్ షాపుకు వేసివున్న తాళాన్ని చూస్తూ ఆ షాపుముందు నడిచాడు. మూడోసారి తిరిగి అటు వచ్చినపుడు అతని చేతిలో మారుతాళం చెవుల గుత్తి ఉన్నది. ఒకసారి వెనక్కి చూసి, తననెవరూ గమనించడం లేదని నిర్ధారణ చేసుకుని యుగంధర్ చటుక్కున ఆ తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఒక నిమిషంలో తాళం తెరుచుకుంది. అడ్డ గడియ తీశాడు. కొంచెం కొంచెంగా తలుపు తెరిచాడు. నీడలా చీకట్లో లోపలకు వెళ్ళి, తలుపు మూసేశాడు.

ఊపిరి బిగపట్టి, నిశ్చలంగా ఆ షాపులో తలుపుకు ఆనుకుని నిలుచున్నాడు. లోపల కటిక చీకటి.

లోపల ఎవరయినా ఉన్నారేమో! మరొక తలుపు ఉందేమో! యుగంధర్ అయిదు నిమిషాలపాటు కదలకుండా నిలుచున్నాడు.

అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. యుగంధర్ గుండె కొట్టుకోవడమ తనికే వినిపిస్తోంది. ఆ గదిలో ఎవరూ లేరని నిశ్చయించుకున్నాడు. జేబులోంచి టార్చిలైటూ తీసి వెలిగించాడు. దర్జీ కొట్టు ఎలా ఉంటుందో అలాగే ఉంది ఆ గది. ఒక పొడుగాటి బల్ల, దానిమీద లెక్కల పుస్తకం, కత్తిర, టేపు, నేలమీద చాపలు, చాపల మీద నూలు పోగులు, గుడ్డపీలికలు, ఎక్కడ చూసినా కత్తిరించిన గుడ్డలు, కొత్తగుడ్డలు.

వీధి తలుపు కెదురుగా ఒక తలుపు ఉన్నది. యుగంధర్ ఆ తలుపును కొంచెంగా తెరచి చూశాడు. గదిలో ఎవరూ లేరు. లోపలకు వెళ్ళాడు. ఒక అరడజను కుట్టుమిషన్లున్నాయి. తీగలమీద ఉతికిన బట్టలు ఆరేసి ఉన్నాయి. బీరువాలు, వాటిలో కుట్టిన బట్టలు కనపడాయి. ఆ గదిలోంచి ఇంకో తలుపు ఉన్నది. ఆ తలుపు గడియవేసి ఉంది. కనక అటునుంచి లోపలకెవరూ రాలేరని నిశ్చయించుకున్నాడు యుగంధర్: ఆ తలుపు తప్ప ఆ గదికి మరో తలుపు లేదని ధ్రుఢపరచుకున్నాడు. వెనక్కి తిరిగి ముందున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఓపిగ్గా ఆ గదిలో వస్తువులన్నిటినీ పరీక్ష చేయసాగాడు. ముందు లెక్కల పుస్తకం తిశాడు. అందులో ఎవరు ఏమిటి కుట్టడానికి ఇచ్చినదీ, వారి కొలతలు, వారి బట్టలు ఎప్పుడు కుట్టి ఇవ్వవలసినదీ వ్రాసి ఉంది. మిస్. లత, కమలాదేవి ఉమెన్స్ హాస్టల్ రెండు వెల్వెట్ జాకెట్లు కుట్టడానికి ఇచ్చినట్లు వ్రాసి ఉంది అది చూసి యుగంధర్ కి సందేహం కలిగింది.

ఆ దర్జీ షాపులో మోసం ఏమీ లేదేమో! లత స్నేహితురాలితో గుడ్డలు కుట్టించుకోవడానికి ఇక్కడకు వచ్చిందేమో! ఆమెకు తర్వాత మరెక్కడయినా ఆపద సంభవించిందేమో! లేకపోతే దర్జీ పుస్తకంలో ఆమె పేరు, వివరాలు ఎందుకుంటాయి? ఈ దర్జీ కొట్టూకూ, గూఢచారులకూ సంబంధం లేకపోతే తను అక్కడ కాలం వృధాచేస్తున్నాడు. అనుమానించ తగ్గవి ఏవీ కనిపించడంలేదు ఆ గదిలో.

యుగంధర్ కు ఒక ఆలోచన తట్టింది. గబగబ బీరువాలు అన్నీ వెదకడం ప్రారంభించాడు. తర్వాత లోపల గదిలో బీరువాలన్నీ వెదికాడు. రకరకాల బట్టలున్నాయి. కానీ ఎక్కడా వెల్వెట్ బట్టలేదు. మళ్ళీ ముందుగదిలోకి వచ్చి కుట్టిన దుస్తులు ఇచ్చినప్పుడు సంతకం చేయించుకునే పుస్తకం తిరిగేశాడు. అందులో ఎక్కడా వెల్వెట్ జాకెట్లు ఇచ్చినట్లు లేదు. యుగంధర్ నవ్వుకున్నాడు. "ప్రతికక్షులు కూడా పొరపాట్లు చేస్తున్నారు" అనుకున్నాడు.

వెనకాల గదిలో నిలుచుని ఆలోచించసాగాడు. ఎక్కడో ఏదో రహస్యం ఉండి ఉండాలి. బహుశా ఈ కొట్టు గూఢచారులు ఒకరికి ఒకరు వార్తలు అందజేసుకునే కార్యాలయం మాత్రం అయివుంటుంది. వెనక గదిలో లోపల గడియవేసి ఉన్న తలుపు ఎక్కడికి దారి తీస్తుందో తెలుసుకోవాలనుకుని, యుగంధర్ టార్చ్ ఆర్పేశాడు. చప్పుడు కాకుండా గడియతీశాడు. నెమ్మదిగా తలుపు తెరిచాడు. చేతిలో పిస్తోలు పట్టుకున్నాడు. అవతల ఒక నడవా ఉంది. యుగంధర్ ఆ నడవాలోకి వెళ్ళాడు. చాలా పొడుగాటి నడవా అది. ఇవతల అవతల వరసగా తలుపులున్నాయి. వరసగా ఉన్న కొట్లకు వెనక వేపు నడవా అది. నీళ్ళ పంపుకి, నీళ్ళ గదులకూ వెళ్ళడానికి అన్ని షాపులవాళ్ళూ ఉమ్మడిగా వాడుకుంటున్నారు దాన్ని.

యుగంధర్ ఆలోచిస్తూ ఆ నడవాలో నిలుచున్నాడు. పిస్తోలు మీటమీద వేలు నొక్కి పెట్టాడు. తను అజాగ్రత్తగా ఉండి ప్రమాదాన్ని ఆహ్వానించదలుచుకోలేదు. ఒక క్షణం ఆగి, ఆ గంట మళ్ళీ మోగింది.

అది టెలిఫోను గంట అని యుగంధర్ గ్రహించాడు. పక్క కొట్టులో ఎక్కడో టెలిఫోను మోగుతోంది. ఇంతరాత్రివేళ ఎందుకు ఎవరు టెలిఫోను చేస్తున్నారు. అది మందుల కొట్టేమో! యుగంధర్ చప్పుడు చేయకుండా గంట వినిపించిన షాపువైపు నడిచాడు. మళ్ళీ గంట మోగింది. ఆ తలుపు దగ్గిర ఆగాడు. దర్జీ కొట్టుకి నాలుగు గదుల అవతలవున్న కొట్టు అది. ఆ చీకట్లోనే యుగంధర్ వెనక తలుపు చూశాడు. కనుబొమలు చిట్లించి ఆలోచిస్తూ చూశాడు.

వెనక తలుపులు సామాన్యంగా లోపల గడియపెట్టుకుని ముందు తలుపుకు తాళం వేసుకుంటారు. ఎవరూ వెనక తలుపుకు కూడా బయట తాళం వేయరు. ఈ షాపు వెనక తలుపుకు తాళం ఉంది. కాని గొళ్ళెం పెట్టి తాళం గొళ్ళానికి వేలాడుతుండడం బట్టి ఆ షాపువాళ్ళు అప్పుడప్పుడు వెనక తలుపుకు బయట తాళం వేస్తుంటారని యుగంధర్ గ్రహించాడు.

ఎవరయినా ఎందుకు వెనక తలుపుకు తాళం వేస్తారు? జాగ్రత్తకా? అయితే లోపలే గొళ్ళెం పెట్టించి లోపలే తాళం వేసుకుంటారు. బయట తాళం వేశారంటే ఆ షాపువాళ్ళు వెనక తలుపులోంచి అప్పుడప్పుడు షాపులోకి వచ్చి వెళుతుంటారని అనుకోవచ్చు. ముందు తలుపు తెరిచి షాపులోకి వచ్చే బదులు వెనక తలుపు తెరిచి షాపులోకి వచ్చి వెళుతుంటారని అనుకోవచ్చు. ముందు తలుపు తెరిచి షాపులోకి వచ్చే బదులు వెనక తలుపు తెరిచి షాపులోకి వెళ్ళే అవకాశం కోసం అలా వెనక తాళం వేస్తున్నారు.

యుగంధర్‌కి అసహజమైనదేది కనబడ్డా అనుమానం కలుగుతుంది. నడవాలోంచి బయటకు వెళ్ళేందుకు దారివున్నదా అని చూశాడు. నడవా చివర్న ఒక తలుపు ఉంది. ఆ తలుపు తెరిచాడు. అది వెనకవున్న సందులోకి ఉంది. కనుక ఆ షాపువాళ్ళు రాత్రిళ్ళు వెనకనుంచి వచ్చి, వెనక తలుపులు తెరచుకుని షాపులోకి వెళ్ళే ఏర్పాటు చేసుకున్నారన్నమాట. ఇదేమీ అంత అనుమానించవలసిన విషయం కాదు నిజానికి. ఆ షాపువాళ్ళు పని ఎక్కువగా ఉండి రాత్రిళ్ళు కూడా పని చేస్తుండవచ్చు. రాత్రిపూట ముందు తలుపు తెరుచుకురావటం కన్నా వెనక తలుపు తెరుచుకురావడం సులభం.

టెలిఫోను గంట ఇంకా ఆ షాపులో మోగుతోంది. యుగంధర్‌కు మళ్ళీ అనుమానం కలిగింది. ఎవరయినా అవసరంగా ఏదయినా ఆఫీసుకు ఫోను చేస్తే, ఎంతసేపటికీ అవతలనుంచి టెలిఫోను తీసినట్లు చప్పుడు వినపడకపోతే ఎవరూ లేరేమోనని టెలిఫోను పెట్టేస్తారు. కాని ఈ టెలిఫోను మోగుతూనే ఉంది. యుగంధర్ తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళి నిలుచున్నాడు.

ఉన్నట్లుండి టెలిఫోను ఆగింది. ఎవరో టెలిఫోను రిసీవర్ హుక్ మీదనుంచి తీసినట్లు 'టిక్'మని చప్పుడు అయింది. కానీ మాటలేమీ వినపడలేదు.

యుగంధర్‌కు అంతా అసహజంగా కనపడింది. అనుమానాస్పదంగా ఉంది. యుగంధర్ మనసు ఆ క్షణంలో దేన్నయినా అనుమానించే స్థితిలో ఉంది. ప్రతికక్షుల ఆచూకీ తెలిసేందుకు ఏ చిన్న విషయమైనా కనబడుతుందా అని చూస్తున్నాడు.

తలుపు నెమ్మదిగా తోశాడు. అది చప్పుడూ చెయ్యకుండా తెరుచుకుంది. లోపల ఇంకో గదిలో అంటే ముందున్న గదిలో టెలిఫోను ఉండి ఉండాలి అని చప్పుడు బట్టీ యుగంధర్ గ్రహించాడు. తలుపు వెనక నక్కి నిలుచుని తల లోపలకు పెట్టి చూశాడు. కారు చీకటి - ఏమీ కనిపించడంలేదు.

"దయచేసి కదలవద్దు. కదిలితే పిస్తోలు పేలుతుంది."

టార్చిదీపం యుగంధర్ మొహం మీద పడింది. కళ్ళు చిట్లించాడు. కాని తల తలుపు వెనక్కి తీసుకునేందుకు ధైర్యంలేదు. టార్చికింద నల్లని పిస్తోలు, తెల్లని చెయ్యి కనబడుతున్నాయి. ఆ చేతిలో పిస్తోలు కదలడంలేదు. సూటిగా తన తలవైపు గురిపెట్టబడ్డది. ఆ మనిషి చెయ్యి గురితప్పే చెయ్యిలా లేదు. పిస్తోలు పట్టుకోడానికీ, పేల్చడానికీ బాగా అలవాటుపడ్డ చెయ్యిలా కదలకుండా ఉంది.

✡ ✡ ✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..

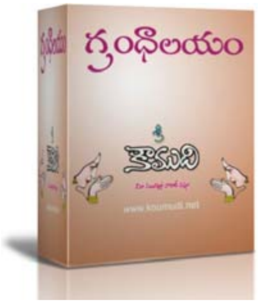

Click here to go to KOUMUDI Library